Quelle: https://manuscripta.at/?ID=672
Copyright: Klosterneuburg, Augustiner-Chorherrenstift

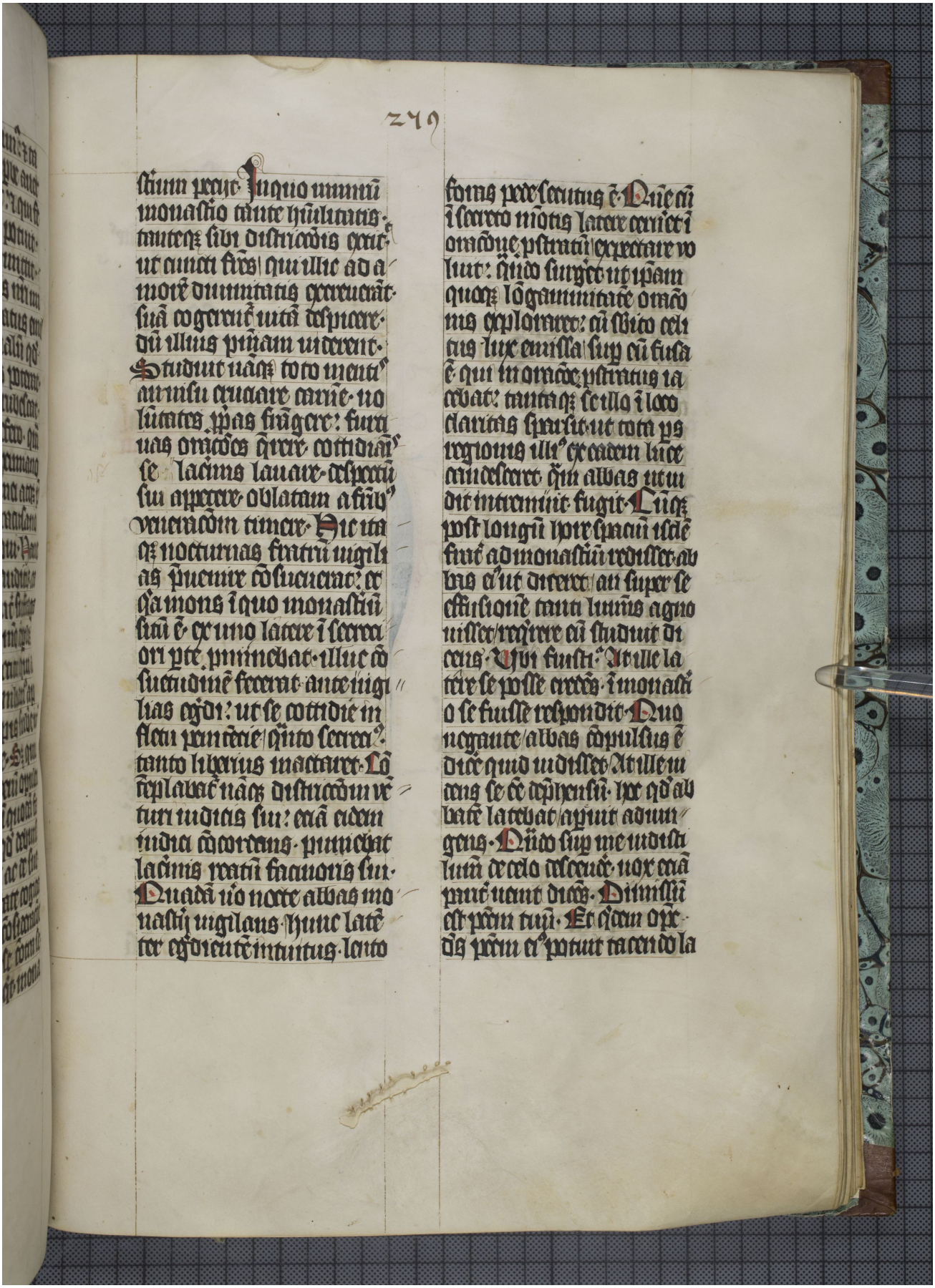

259

stium pergit. In quo uuum
monasterio tunc habitantis
tantesque sibi discordis gerit
ut cunctis fratribus qui illic ad a
more dominicae caritatis congregati
sua cogerent uita despicere
dum illius priuatam uiderent
Studuit namque toto mentis
annisu quaerere carne no
lentes ipsas fugere: fun
das orationes fieri cotidianas
se lacrimis lauare desperan
sum apparere oblatam a fratri
bus uenerabilem timere. Hic ma
gis nocturnas fratrum uigilia
as frequenter conspiciebat. et
ecce mons in quo monasterium
situm est. et uno latere in secreto
ori parte pruinebat. illuc con
suetudine ferebat ante uigi
lias egredi: ut se cotidie in
flexu prouolue. quo secreto
tanto liberius maceraret. Lo
quebatur namque dominum re
turn indias suas: eam eadem
india concordans. pruinebat
lacrimis reatum fratrum suum.
Quadam uero nocte albas mo
nasterii uigilans. nunc late
ter egredientem intuitus. longo
tempore secutus est. Quem cum
in secreto monti latere cerneret in
oratione prostratum expectare vo
luit: quid surgere ut ipsam
quoque longanimitate oratio
nis exploraret: cum subito celi
tus lux emissa super eum fusa
est. qui in oratione prostratus ia
cebat: tantaque se illo in loco
claritas spiraret ut tota ps
regionis illa eo eadem luce
coruscaret. quam albas ut uu
dit intremuit fugit. Cuique
post longum iter spiritum uiuere
fuit ad monasterium redisset ab
bas et ut diceret an super se
effusionem tanta luminis a quo
uisset requirere cum studuit di
cens. Vbi fuisti. At ille la
tere se posse credens. in monasti
o se fuisse respondit. Quo
negante albas compulsus est
dicere quid uidisset. At ille in
cens se ceperit esse. ipse quod ab
bate latebat aperuit admu
gens. Quod super me uidisti
lumen de celo descendere nox eam
proxime uenit diem. Dimissum
est peccatum tuum. Et quam oper
dis peccatum et potuit tacendo la